

263. Solen langsomt stiger.

(Aarle Morgen.)

Allegretto.

Fr. Kuhlau.

1. So-len langsomt sti-ger op af Ha-vets Favn, Taagen bort sig sni-ger;
altsom Mør-ke-t vi-ger, stil-ler Ly-set Nat-tens Sorg— og Savn.

mf *p* *cresc.* *p*

2. Baaden sagte gynger
Paa den stille Flod;
Ranken kækt sig slynger;
Mellem Blomsters Klynger
Snor sig Bækken let om Bjergets Fod.

3. Under Løvet's Skygge
I den tause Lund,
Fugle smaa saa trygge
Deres Rede bygge,
Juble højt i aarle Morgenstund.

264. Solens sidste Straale svandt hen.

(Aftensang.)

Andante sostenuto.

Fr. Kuhlau.

1. Solenssidste Straale svandt hen. Med Sorg i Sind jeg gik i den dun-ke Skov, hvor
al-leSmaa-fug-le-ne blun-ded. Kildenkun, Kildenkun sag-te ris-ledgjennem Lund,

p *p* *p*